

JØRN LIER HORST & THOMAS ENGER

ΣΗΜΕΙΟ ΜΗΔΕΝ

μετάφραση
Τατιάνα Γαλάτουλα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

«*Let's do it*»

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του Γκάρι Γκίλμορ
πριν από την εκτέλεσή του.

Κυριακή 9 Μαΐου 1999

ΤΟ ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ του ασύρματου αντήχησε μες στο περιπολικό.

«Εδώ 0-1, όλες οι διαθέσιμες μονάδες να κατευθυνθούν στην οδό Άγκμουντ Μπολτς, στο Τάισεν».

Ο Αλεξάντερ Μπλιξ έριξε μια ματιά στον Γκαρντ Φος. «Είναι στην παρακάτω γωνία», είπε.

Ο Φος σήκωσε τον ασύρματο από το ταμπλό του περιπολικού καθώς ο Μπλιξ πατούσε το γκάζι.

«0-1, εδώ Φοξ 2-1», απάντησε ο Φος. «Βρισκόμαστε στην οδό Τβέτενβάιεν, σε ένα λεπτό θα είμαστε εκεί».

Ο Μπλιξ έθεσε σε λειτουργία τον μπλε φάρο και τη σειρήνα, ενώ το κροτάλισμα του ασύρματου ήχησε ξανά μες στο περιπολικό. *«Εδώ 0-1, ελήφθη, Φοξ 2-1. Πρόκειται πιθανότατα για επεισόδιο με πυροβολισμούς. Είχαμε και στο παρελθόν περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας στη συγκεκριμένη διεύθυνση».*

Ενδοοικογενειακή βία, σκέφτηκε ο Μπλιξ. Είχε λάβει κλήσεις για αρκετά παρόμοια περιστατικά, αλλά το ενδεχόμενο πυροβολισμών ήταν ανησυχητικό.

Στο τέρμα του κοιμητηρίου Έστρε Γκράβλουντ, έστριψε στην οδό Άγκμουντ Μπολτς, πάτησε ξανά το γκάζι και προσπέρασε τις πολυκατοικίες. Αυτοκίνητα ήταν παρκαρισμένα μπροστά στο πεζοδρόμιο. Σημύδες υψώνονταν κάμποσα μέτρα μακριά η μια από την άλλη.

Γι' αυτό το είδος δράσης είχαν εκπαιδευτεί.

Αυτή τη στιγμή περίμεναν με τόση ανυπομονησία: να είναι οι πρώτοι που θα έφταναν σε μια πραγματική σκηνή εγκλήματος. Έναν ολόκληρο χρόνο κάθονταν σαν ψάρακες στο πίσω κάθισμα των περιπολικών, αλλά τώρα έκαναν εκείνοι κουμάντο. Τα χέρια του Μπλιξ σφίχτηκαν στο τιμόνι.

«Εκεί πέρα πρέπει να είναι», είπε ο Φος, δείχνοντας το πηγαδάκι που είχε σχηματιστεί σε εκείνο το σημείο.

Ο Μπλιξ φρέναρε και πάκκαρε λοξά το αυτοκίνητο στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Έσβησε τη μηχανή και τη σειρήνα, αλλά δεν απενεργοποίησε τον μπλε φάρο.

«Ακούστηκε από κει μέσα», τους είπε μια γυναίκα αμέσως μόλις ο Μπλιξ και ο Φος βγήκαν από το περιπολικό. Τους έδειξε ένα μικρό, λευκό σπιτάκι.

«Πρέπει να ήταν όπλο μεγάλου διαμετρήματος», πρόσθεσε ένας άντρας.

«Έχει βγει κανείς από το σπίτι στο μεταξύ;» ρώτησε ο Μπλιξ. «Ή έχει μπει κανείς μέσα;»

Η γυναίκα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Πόσα άτομα μένουν εκεί;» ρώτησε ο Φος.

«Τέσσερα», απάντησε μια άλλη γυναίκα. «Έχουν δύο μικρά κοριτσάκια, αλλά νομίζω ότι βρίσκεται στο σπίτι μόνο το ένα».

Ο Μπλιξ βλαστήμησε μέσα απ' τα δόντια του.

«Εντάξει», είπε. «Γυρίστε στα σπίτια σας και μείνετε εκεί. Κλειδώστε τις πόρτες σας».

Καθώς το πηγαδάκι διαλυόταν, ο Μπλιξ διάβηκε την αυλόπορτα. «Θέλεις να αναλάβεις εσύ αυτή τη μεριά του σπιτιού και να αναλάβω εγώ την άλλη;» ρώτησε, δείχνοντας με το δάχτυλό του για να είναι σαφής.

«Στ' αλήθεια σκέφτεσαι να μπουκάρεις εκεί μέσα;» διαμαρτυρήθηκε ο Φος.

«Κάποιος έριξε με όπλο», αποκρίθηκε ο Μπλιξ. «Μπορεί να βρίσκεται ένα παιδάκι εκεί μέσα».

«Σκέψου και τη δική σου ασφάλεια», είπε ο Φος, επαναλαμβάνοντας το μάντρα των εκπαιδευτών τους στην Αστυνομική Ακαδημία. «Πρέπει να περιμένουμε ενισχύσεις».

Ο Μπλιξ γνώριζε πολύ καλά το πρωτόκολλο. Σε αυτές τις περιπτώσεις, έπρεπε να παραμένουν κρυμμένοι και να παρακολουθούν μέχρι να καταφτάσουν οι ενισχύσεις. Αλλά εκείνη τη στιγμή δεν βρίσκονταν σε εκπαιδευτική άσκηση.

«Οι ενισχύσεις μπορεί να φτάσουν σε δέκα λεπτά», είπε. «Δεν ξέρουμε αν έχουμε στη διάθεσή μας δέκα λεπτά».

Επέστρεψε στο αυτοκίνητο, άνοιξε το πορτμπαγκάζ και ξεκλείδωσε το οπλοφυλάκιο. Έβαλε έξι φυσίγγια στο υπηρεσιακό όπλο του και έσπρωξε την κάννη ξανά στη θέση της.

«Σοβαρά τώρα, πρέπει να...»

«...να βοηθήσουμε αυτό το παιδί», τον διέκοψε ο Μπλιξ, σπρώχνοντας τον συνεργάτη του για να τον προσπεράσει. «Αν βρίσκεται εκεί μέσα...»

Σταμάτησε μπροστά στην εξώπορτα και προσπάθησε να κοιτάξει μέσα από το χοντρό τζάμι του παραθύρου, που εκτεινόταν από το πόμολο ως την κορυφή της πόρτας. Δεν κατάφερε να διακρίνει τίποτα.

Στράφηκε προς το μέρος του Φος.

«Θα στέκεσαι εκεί έτσι, χωρίς να κάνεις τίποτα;»

Ο Φος μετατόπισε το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο. «Δεν μ' αρέσει αυτή η ιστορία».

«Ούτε εμένα», είπε ο Μπλιξ. «Αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε».

Πήγε στη δεξιά μεριά του σπιτιού και προσπάθησε να σταθεί στις μύτες των ποδιών για να ρίξει μια ματιά μέσα από το μοναδικό παράθυρο που υπήρχε κάτω από τη δίριχτη στέγη, αλλά δεν έφτανε ως εκεί. Προχώρησε παραπέρα και βγήκε σε έναν μικρό κήπο, όπου υπήρχαν ακόμα λοφίσκοι από πατημένο χιόνι. Οι θάμνοι ήταν ξεραμένοι και αφρόντιστοι. Το βλέμμα του έπεσε στον σκουριασμένο σκελετό μιας κούνιας και στην ετοιμόρροπη βεράντα. Στις πολυθρόνες με τα μαξιλάρια. Στα άδεια, καφετιά μπουκάλια μπίρας στο δάπεδο της βεράντας και στο ξέχειλο τασάκι με τα αποτσιγάρα που είχαν σκορπίσει γύρω του.

Ο Μπλιξ προχώρησε προσεκτικά, γνωρίζοντας ότι ο ήχος των βημάτων του θα πρόδιδε την παρουσία του. Τα παράθυρα του σαλονιού ήταν πανοραμικά και η αντανάκλαση τον εμπόδιζε να διακρίνει τι συνέβαινε στο εσωτερικό, αλλά, ταυτόχρονα, τα τζάμια ήταν τόσο μεγάλα, ώστε ήταν εντελώς εκτεθειμένος.

Έκανε μεταβολή και προχώρησε ξανά προς την εξώπορτα. Είδε τον Φος να κάθεται στο περιπολικό και τον άκουσε να μιλάει με το Κέντρο Επιχειρήσεων. Ο Μπλιξ έβαλε το ακουστικό του και το αφτί του έπιασε ότι το πλησιέστερο περιπολικό θα έφτανε σε δώδεκα λεπτά. Δοκίμασε να ανοίξει την εξώπορτα.

Η πόρτα υποχώρησε με ένα τρίξιμο. Ο Μπλιξ την τράβηξε προς τα έξω και έκανε δύο βήματα προς το εσωτερικό του σπιτιού. Σταμάτησε. Αφουγκράστηκε. Δεν άκουσε τίποτα.

Ή μήπως...

Μήπως ακούστηκε ένα κλαψούρισμα; Ένα ρουθούνισμα; Κάποιος που ψιθύρισε «σας»;

Προχώρησε με το όπλο του προτεταμένο, αφήνοντας την

πόρτα ορθάνοιχτη πίσω του, με την ελπίδα ότι ο Φος θα τον ακολουθούσε.

Τα ξύλινα σανίδια του δαπέδου έτριζαν. Ένας διάδρομος τον οδήγησε πιο βαθιά στο εσωτερικό του σπιτιού. Έριξε μια ματιά στο πλησιέστερο δωμάτιο κι έπειτα τράβηξε το κεφάλι του από το άνοιγμα της πόρτας. Ήταν ένα μικρό λουτρό με έναν νιπτήρα. Έλεγε και το επόμενο δωμάτιο. Ούτε εκεί υπήρχε κανείς. Η ανάσα του τρεμούλιαζε με κάθε εισπνοή. Έστησε ξανά αφτί προσπαθώντας να αντιληφθεί οποιονδήποτε ήχο, αλλά δεν ακουγόταν τίποτα.

Δεν ήταν καλό σημάδι.

Η πόρτα της κουζίνας ήταν μισάνοιχτη. Ο Μπλιξ την έσπρωξε αργά. Άνοιξε κι αυτή με ένα τρίξιμο.

Τράβηξε το χέρι του από την πόρτα.

Μια μεγάλη λίμνη αίματος είχε σχηματιστεί στο πάτωμα, ενώ ένα ματωμένο ρυάκι είχε κυλήσει μέχρι μια κουρελού. Μια γυναίκα κειτόταν ανάσκελα – το σώμα της ήταν άψυχο, το κεφάλι της στραμμένο στο πλάι, έτσι που ο Μπλιξ μπορούσε να διακρίνει τα κενά, ορθάνοιχτα μάτια της.

Ξεροκατάπιε. Ένωθε τον σφυγμό του να σφυροκοπά επίμονα στον λαιμό και στο στήθος του. Κράτησε για λίγο την ανάσα του, προτού προτάξει το όπλο του. Προχώρησε μες στην κουζίνα, προσέχοντας να μην πατήσει στα αίματα. Κάθισε ανακούρκουδα δίπλα στη γυναίκα, αναζητώντας μάταια τον σφυγμό της.

Σηκώθηκε και ενημέρωσε, όσο πιο χαμηλόφωνα μπορούσε, μέσω της φορητής συσκευής επικοινωνίας που ήταν στερεωμένη στο πέτο του: «0-1, εδώ Φοξ 2-1 Άλφα. Γυναίκα νεκρή από πυροβολισμό. Επαναλαμβάνω: γυναίκα νεκρή από πυροβολισμό».

Ακούστηκε ένας σιγανός τριγμός. Καθώς ο Μπλιξ προσπερνούσε τη γυναίκα, διέκρινε την οπή που έχασκε στο κέντρο του θώρακά της.

«Ελήφθη, 0-1».

«Μην πλησιάζεις άλλο».

Η φωνή, βραχνή και φορτισμένη, ακούστηκε από κάποιο σημείο στο βάθος του σπιτιού. Ο Μπλιξ κοντοστάθηκε. Τέντωσε τον λαιμό του, προσπαθώντας να δει πέρα από την πόρτα της κουζίνας, στο σαλόνι. Κι εκεί, μπροστά σε ένα γυάλινο τραπέζι, στεκόταν ένας άντρας με ένα όπλο στο χέρι, σημαδεύοντας το ξανθό κεφάλι ενός κοριτσιού που δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερο από πέντε χρονών. Το κοριτσάκι έκλαιγε σιωπηλά. Τρανταζόταν από τους λυγμούς. Έτρεμε σύγκορμο.

«Μην πλησιάζεις άλλο», επανέλαβε ο άντρας. «Θα ρίξω. Θα ρίξω και στους δυο σας».

Ο άντρας έκανε μια απειλητική κίνηση με το όπλο του προς το κορίτσι. Ο Μπλιξ ήλπιζε ότι η μικρή δεν είχε δει τη νεκρή γυναίκα.

«Ηρέμησε», είπε ο Μπλιξ, συνειδητοποιώντας ότι η φωνή του έτρεμε.

«Άσε κάτω το όπλο σου», είπε ο άντρας.

«Σε παρακαλώ, μη...»

«Άσε κάτω το όπλο σου, είπα».

Ο άντρας ήταν γύρω στα σαράντα, κάθιδρος, με μούσι και πυκνά, ατίθασα, κοντά μαλλιά. Σήκωσε το όπλο του και σημάδεψε τον Μπλιξ. Χωρίς το παραμικρό τρέμουλο. Χωρίς την παραμικρή νευρικότητα. Μόνο με απόγνωση.

Το κορίτσι έκλεισε τα μάτια. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.

«Μην κάνεις καμιά ανοησία», είπε ο Μπλιξ, προσπαθώντας να θυμηθεί όσα είχε μάθει στην Ακαδημία – τι έπρεπε να πει, πώς έπρεπε να χειριστεί περιστατικά όπως αυτό. Τώρα, όμως, που βρισκόταν πραγματικά αντιμέτωπος με μια τέτοια κατάσταση, δεν μπορούσε να σκεφτεί ούτε μία αποτελεσματική τακτική, κι έτσι ήταν αναγκασμένος να αυτοσχεδιάσει. Να κάνει μια απόπειρα να λογικέψει εκείνο τον άντρα.

Οι σκέψεις του ταξίδεψαν στη Μερέτε, που τον περίμενε στο σπίτι. Που δεν είχε αποδεχτεί ποτέ το επάγγελμά του. Που τον προειδοποιούσε ανέκαθεν για τους κινδύνους που ελλόχευαν.

Σκέφτηκε και την Ισελίν, που δεν ήταν ούτε τριών μηνών. Ο Μπλιξ χαμήλωσε το όπλο του.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε τον άντρα ενώ πάλευε να ελέγξει την αναπνοή του.

Ο άντρας δεν απάντησε.

«Σε λίγα λεπτά το σπίτι θα είναι περικυκλωμένο από αστυνομικούς», συνέχισε ο Μπλιξ. «Δεν θα μπορέσεις να ξεφύγεις».

«Είναι δικά μου!» ούρλιαξε ο άντρας. «Δικά μου!»

«Ναι, και θα έχεις την ευκαιρία να τα δεις να μεγαλώνουν», είπε ο Μπλιξ νεύοντας καταφατικά.

Τα μάτια του αναζήτησαν το δεύτερο παιδί, αλλά στο δωμάτιο βρισκόταν μόνο το ένα κορίτσι.

«Δεν θα μου τα πάρει κανείς», είπε ο άντρας. «Το κατάλαβες;»

«Το κατάλαβα, αλλά, σε παρακαλώ, μη χειροτερεύεις την κατάσταση».

«Άσε κάτω το όπλο σου», επανέλαβε ο άντρας με φωνή

που ήχησε ακόμα πιο απελπισμένη. «Δεν θα σ' το ξαναπώ. Φύγε από δω! Αυτό είναι το σπίτι μου».

Ο Μπλιξ έστησε αφτί, προσπαθώντας να ακούσει τις σειρήνες. Τον Φος.

«Δεν γίνεται», είπε ο Μπλιξ. Κοίταξε ξανά το κοριτσάκι και έδωσε από τον νου του την εικόνα της δικής του κόρης. «Δεν γίνεται να φύγω από δω», είπε. «Όχι όσο...»

«Έχεις πέντε δευτερόλεπτα», τον διέκοψε ο άντρας.

Ο Μπλιξ σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. Βρόμικη λευκή φανέλα απ' όπου ξεπρόβαλλαν οι κατσαρές τρίχες του στέρνου του, λεκέδες από ιδρώτα στην κοιλιά του.

«Σε παρακαλώ...»

«Πέντε».

Δεν θα το τολμούσε. Οι απειλές του δεν ήταν τίποτα παραπάνω από κούφια λόγια.

«Γιατί δεν καθόμαστε να το...»

«Τέσσερα».

Ο Μπλιξ πήρε μια βαθιά ανάσα. Ξεροκατάπτε.

«Έλα να το συζητήσουμε».

«Τρία».

Ο Μπλιξ έσφιξε ακόμα περισσότερο το όπλο του.

«Σκέψου την κόρη σου, σκέψου τι θα της στερήσεις».

«Δύο».

Ο τύπος φαινόταν εντελώς θολωμένος, σκέφτηκε ο Μπλιξ καθώς σήκωνε το όπλο του.

«Είναι μόλις... πόσο; Πέντε χρονών;»

Το δάχτυλο του Μπλιξ τυλίχτηκε γύρω από τη σκανδάλη.

«Ένα».

Γαμώ το, ο τύπος θα το τολμήσει, σκέφτηκε ο Μπλιξ.

Και τότε αντήχησε ένας πυροβολισμός.

ΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΤΟΥ τραμ στρίγκλισαν στις ράγες του σταθμού Ντρόνινγκς Γκάτε, ξυπνώντας τον Αλεξάντερ Μπλιξ που είχε λαγοκοιμηθεί. Κάθισε στητός στη θέση του, πέρασε το χέρι του από το πρόσωπό του και χαμογέλασε στη γυναίκα απέναντί του, παρόλο που δεν την είχε αντιληφθεί όταν κάθισε.

Στο βάθος του βαγονιού, μια παρέα εφήβων χαλούσε τον κόσμο με τις φωνές της. Ένα κοκκινομάλλικο αγόρι κουνούσε πέρα δώθε στον αέρα ένα κινητό τηλέφωνο. Ένα μικροκαμωμένο, συνομήλικο αγόρι πάσχιζε να του το αρπάξει από τα χέρια. Κάθε φορά που αποτύγγανε, οι υπόλοιποι της παρέας ξεσπούσαν σε γέλια. Κανένας από τους επιβάτες τριγύρω δεν έδειχνε να ενοχλείται.

Το αγόρι με το τηλέφωνο άνοιξε δρόμο μέσα από τον κόσμο και προχώρησε παραπέρα στο βαγόκι. Ο συνομήλικός του τον ακολούθησε φωνάζοντας κάτι ακατάληπτο, αν και στη φωνή του υπήρχε μια χροιά απόγνωσης.

Τη στιγμή που το αγόρι με το τηλέφωνο περνούσε μπροστά από τον Μπλιξ, εκείνος άπλωσε το χέρι του και τον σταμάτησε με μια σταθερή, αποφασιστική κίνηση.

Από τα ηχεία ακούστηκε η αναγγελία της επόμενης στάσης: Σβάιγκουρ Γκάτε. Τα χαχανητά στο βάθος του βαγονιού κόπηκαν μαχαίρι.

Ο Μπλιξ σηκώθηκε, άρπαξε το κινητό και το έδωσε στον κάτοχό του. Το τραμ σταμάτησε και οι πόρτες άνοιξαν.

«Εδώ κατεβαίνεις», είπε στο κοκκινομάλλικο αγόρι.

«Όχι, δεν...»

«Θα κατεβείς ακριβώς εδώ», τον διέκοψε ο Μπλιξ καθώς τον οδηγούσε προς τις ανοιχτές πόρτες. Το αγόρι βρέθηκε έξω και οι πόρτες έκλεισαν πίσω του. Το τραμ στο οποίο ανερχόταν συνέχισε τη θορυβώδη πορεία του. Ο Μπλιξ στηρίχτηκε σε μια χειρολαβή και έμεινε όρθιος μέχρι την επόμενη στάση. Η γυναίκα που καθόταν απέναντί του χαμογέλασε καθώς ο Μπλιξ κατέβαινε από το τραμ.

Το κρύο ήταν τσουχτερό. Ο Μπλιξ σήκωσε τα πέρατα του σακακιού του γύρω από τον λαιμό του και κατευθύνθηκε με βαρύ βήμα προς το αστυνομικό τμήμα. Πέρασε από τη συσκευή ανάγνωσης τη μαγνητική κάρτα του, πληκτρολόγησε τον κωδικό του και έφτασε ως το ασανσέρ χωρίς να αναγκαστεί να πιάσει ψυλοκουβέντα με κάποιον από τους συναδέλφους του. Στον έκτο όροφο, γέμισε ένα φλιτζάνι με καφέ από την καφετιέρα και έπειτα προχώρησε με ελιγμούς ανάμεσα στα διαχωριστικά μέχρι το πόστο του, στο βάθος της ευρύχωρης, ενιαίας αίθουσας γραφείων.

Κανείς δεν είχε έρθει ακόμα. Αφότου έκλεισε τα σαράντα, ο Μπλιξ είχε αρχίσει να ξυπνάει πριν χτυπήσει το ξυπνητήρι. Δεν ήξερε πώς να γεμίσει τον χρόνο του στο σπίτι, ενώ στο Τμήμα ήταν τουλάχιστον σίγουρος ότι θα έβρισκε έτοιμο καφέ.

Έβαλε το σακάκι του στη ράχη της καρέκλας, στοίβαξε τον έναν πάνω από τον άλλο τέσσερις χρησιμοποιημένους δίσκους από το κυλικείο και τους άφησε στο άδειο γραφείο δίπλα στο δικό του. Έπειτα άνοιξε τον υπολογιστή του.

Αυτή η συνήθεια είχε εξελιχθεί σε ένα είδος τελετουργικού. Κάθε πρωί έμπαινε στον ιστότοπο του *Μεγάλου Νικητή*. Οι φωτογραφίες των περισσότερων διαγωνιζόμενων είχαν διαγραφεί. Τώρα απέμεναν μόνο τέσσερις παίκτες.

Ανάμεσά τους και η Ισελίν.

Όλοι στο Τμήμα το ήξεραν, αλλά κανείς δεν το ανέφερε. Τουλάχιστον σ' εκείνον.

Στην αρχή διαφωνούσε κάθετα με την απόφασή της να δηλώσει συμμετοχή, παρόλο που δεν ήξερε καν τι σόι εκπομπή ήταν αυτή. Είχε απαιτήσει να αποσύρει τη συμμετοχή της και να βρει μια δουλειά ή να γραφτεί στο πανεπιστήμιο. Την τελευταία λέξη στον καβγά τους την είχε η Ισελίν, που του δήλωσε καθαρά και ξάστερα να μην πατήσει το πόδι του στο στούντιο στις ζωντανές εκπομπές.

Δεν της είχε ξαναμιλήσει από τότε.

Κλίκαρε παρακάτω και είδε ότι η Ισελίν ακόμα κοιμόταν. Η κάμερα βρισκόταν σε νυχτερινή λειτουργία και η πρασινωπή εικόνα δεν ήταν ευκρινής, όμως ο Μπλιξ μπορούσε να διακρίνει ότι η Ισελίν είχε πετάξει στην άκρη το πάπλωμά της μες στον ύπνο της.

Παραδόξως, μέσα από τον φακό της κάμερας ένιωθε πιο κοντά της απ' όσο είχε νιώσει εδώ και χρόνια.

Τις πρώτες εβδομάδες της εκπομπής, ο Μπλιξ ανησυχούσε που η κόρη του θα έβγαине στην τηλεόραση και ένιωθε ανακουφισμένος που είχε επιλέξει να χρησιμοποιήσει το επίθετο της μητέρας της. Τις τελευταίες μέρες, όμως, είχε αρχίσει να νιώθει περήφανος: η κόρη του περιλαμβανόταν στους διαγωνιζόμενους που θεωρούνταν άξιοι να κερδίσουν το χρηματικό έπαθλο, ένα εκατομμύριο κορόνες.

Κλίκαρε στα σχόλια, όπου κυριαρχούσε ξανά η γνωστή

κακεντρέχεια. Την είχε προειδοποιήσει για όλα αυτά. Οι θεατές σχολίαζαν την εξωτερική εμφάνιση, τα λόγια, τη συμπεριφορά της. Τα περισσότερα σχόλια ήταν αρνητικά, αλλά υπήρχαν και ορισμένοι που τη στήριζαν και την ενθάρρυναν.

Ξαφνικά εμφανίστηκε στην άλλη πλευρά του γραφείου ο Γκάρντ Φος, με έναν φάκελο κάτω από το μπράτσο του.

«Δεν είναι λίγο νωρίς για τσόντες;» σχολίασε, χαμογελώντας αυτάρεσκα με το αστεϊάκι του.

Ο Μπλιξ έριξε μια νωχελική ματιά στον αστυνομικό διευθυντή κι έλειπα μπήκε στο σύστημα του ποινικού μητρώου και σήκωσε το φλιτζάνι του στα χείλη του.

«Καλημέρα, αφεντικό», είπε, χωρίς να είναι σίγουρος αν η ειρωνεία του ήταν προφανής.

«Θέλω να αναλάβεις την καινούρια», συνέχισε ο Φος με πιο επίσημο τόνο.

Ο Μπλιξ σήκωσε ξανά το βλέμμα και τον κοίταξε. «Εγώ;» διαμαρτυρήθηκε.

«Θα είναι εδώ στις εννιά», απάντησε ο Φος ρίχνοντας μια ματιά στους στοιβαγμένους, βρόμικους δίσκους στο άδειο γραφείο δίπλα στον Μπλιξ, σαν να ήθελε να του δείξει ότι η καινούρια θα καθόταν εκεί.

Ο Μπλιξ άρχισε να τακτοποιεί τα χαρτιά μπροστά του. Ο Φος άνοιξε τον φάκελο που κρατούσε.

«Σοφία Κόβιτς, είκοσι έξι ετών», διάβασε. «Κατά το ήμισυ Κροάτισσα. Αποφοίτησε από την Αστυνομική Ακαδημία πριν από πέντε χρόνια – ήταν μια από τις καλύτερες της φουρνιάς της. Δούλεψε δύο χρόνια στο αστυνομικό τμήμα της Μαγιόρστοουα και τρία στο Εγκληματολογικό».

Ο Μπλιξ πήρε επιφυλακτικά το έγγραφο με τα προσωπικά στοιχεία της.

«Την πήραμε για να καλύψουμε τις προβλεπόμενες θέσεις εργασίας;» ρώτησε.

«Ήταν η υποψήφια με τα περισσότερα προσόντα», του είπε ο Φος. «Θέλω να την υποδεχτείς ευγενικά».

Οι υπόλοιποι αστυνομικοί ερευνητές είχαν αρχίσει να καταφτάνουν και να κάθονται στα πόστα τους, γύρω από τον Μπλιξ.

«Και κάτι ακόμα», συνέχισε ο Φος, ξεφυλλίζοντας τα χαρτιά στον φάκελό του. «Κανόνισα να πας στο σκοπευτήριο την Πέμπτη».

«Εντάξει», μουρμούρισε ο Μπλιξ.

«Δεν γίνεται να το αναβάλλεις για πάντα», πρόσθεσε ο Φος. «Η άδειά σου λήγει την επόμενη βδομάδα».

«Εντάξει, είπα».

Ο Φος κοντοστάθηκε εκεί λίγο ακόμα, με τα μάτια στυλωμένα στον Μπλιξ, προτού κάνει μεταβολή και εξαφανιστεί στον διάδρομο που οδηγούσε στο πολυτελές γραφείο του.

Ο Μπλιξ τον ακολούθησε με το βλέμμα και αναλογίστηκε πόσο διαφορετικοί ήταν οι δρόμοι που ακολούθησαν ύστερα από την αρχική κοινή πορεία τους, όταν ήταν ακόμα εκπαιδευόμενοι στην Αστυνομική Ακαδημία κι έπειτα συνεργάτες στις περιπολίες. Και κολλητοί φίλοι μια φορά κι έναν καιρό.

Δεν μπορούσε να σταματήσει την ταινία που έπαιζε σε λούπα μες στο κεφάλι του. Την εντολή να σπεύσουν στο Τάισεν. Τον μπλε φάρο. Τις σειρήνες. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα, όλα είχαν πάει στραβά.

Η ΕΜΑ ΡΑΜ μπήκε στο διαμέρισμά της, άφησε το ποδήλατό της στον διάδρομο και έβγαλε τα παπούτσια της. Έκανε μερικά πουςάπς κι έπειτα γέμισε ένα ποτήρι με νερό. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά καθώς τσέκαρε τα σάιτ των Αμερικανών σελέμπριτις, για να δει αν στη διάρκεια της νύχτας είχε προκύψει οτιδήποτε που μπορεί να άξιζε τον κόπο. Το TMZ είχε ένα άρθρο για μια διάρρηξη στο σπίτι της Μαράια Κάρεϊ στο Μπελ Ερ. Το σάιτ του περιοδικού *People* είχε δημοσιεύσει ένα κείμενο για έναν καβγά ανάμεσα στην Πινκ και την Κριστίνα Αγκιλέρα – σίγουρα θα μπορούσε να ξεπατικώσει αυτό το υλικό. Προτού αφήσει το κινητό της, μπήκε στο news.no και είδε ότι το άρθρο της για τη Βέντελα Κίρσεμπομ βρισκόταν σε περίοπτη θέση στην αρχική σελίδα.

Άλλη μια μέρα παρέα με άτομα που είχαν αποκτήσει φήμη άλλοτε περισσότερο κι άλλοτε λιγότερο επάξια.

Πόσο καιρό ακόμα θα άντεχε να συνεχίσει έτσι;

Ονειρευόταν να ασχοληθεί με κάτι πιο σημαντικό. Κάτι που θα αποδείκνυε ότι ήταν μια ικανή δημοσιογράφος, και όχι απλώς μια κειμενογράφος που ασχολούνταν με διασημότητες.

Είχε πάει οχτώ.

Ήπιε μονορούφι άλλο ένα ποτήρι νερό και άνοιξε την τηλεόραση. Η οθόνη πρόβαλλε τους τίτλους των ειδήσεων σε

κρούουλ. Άλλη μια επίθεση αυτοκτονίας στην Καμπούλ. Μια συμπλοκή συμμοριών στο Μάλμε είχε τραγικό τέλος. Σύμφωνα με νέες στατιστικές, η ανεργία στην Ισπανία σημείωσε τη μεγαλύτερη αύξηση που είχε καταγραφεί ποτέ. Και το δελτίο καιρού προέβλεπε μια παγωμένη αλλά ηλιόλουστη μέρα στην πρωτεύουσα της Νορβηγίας.

Καθώς η Έμα έκανε τις διατάσεις της, οι παρουσιαστές της εκπομπής *Καλημέρα, Νορβηγία* καλωσόριζαν τους τηλεθεατές σε άλλο ένα εικοσάλεπτο εύπεπτης ενημέρωσης. Ο ένας απ' αυτούς –ο στρογγυλοπρόσωπος άντρας με τα γυαλιά και τα σγουρά μαλλιά– έγειρε νευρικά προς τα εμπρός. Έριξε μια ματιά στη συνάδελφό του, στερέωσε τα γυαλιά του στη μύτη του και είπε: «Αγαπητοί μας τηλεθεατές, ας δούμε τώρα ποιο θα ήταν κανονικά το αμέσως επόμενο θέμα της συζήτησής μας».

Σήκωσε προς την κάμερα ένα βιβλίο. Η Έμα το αναγνώρισε αμέσως. Ήταν το βιβλίο της Σόνια Νόρντστρεμ, με τίτλο *Για Πάντα Νούμερο Ένα*. «Μόνο που, απ' ό,τι φαίνεται, η συγγραφέας έχει καθυστερήσει λιγάκι για την πρωινή της εμφάνιση στο στούντιο».

Η Έμα χαμογέλασε. Κλασική Νόρντστρεμ: πρώτα από όλα η βολή της. Η Ανίτα Γκρένβολντ, το αφεντικό της Έμα στον ιστότοπο news.no, δικαιολογημένα αναφερόταν πάντα στη Νόρντστρεμ με τον χαρακτηρισμό «παλιοσκρόφα».

«Επομένως, θα πρέπει να περιμένουμε λιγάκι για να μάθουμε περισσότερα σχετικά με την αυτοβιογραφία που έχει προκαλέσει τέτοιο ντόρο προτού καν εκδοθεί – αν και στην πραγματικότητα κανείς δεν ξέρει τι είδους άπλυτα έχει επιλέξει να βγάλει στη φόρα η κυρία Νόρντστρεμ».

Στην οθόνη, πήρε τον λόγο η συμπαραουσιάστριά του, μια

γυναίκα με μακριά, ξανθά μαλλιά που έδειχνε απίστευτα ετοιμόλογη και ξύπνια παρόλο που ήταν ακόμα νωρίς

«Πράγματι, αυτή η έκδοση περιβάλλεται από μεγάλη μυστικότητα», είπε ενώ τα μάτια της έψαχναν την κατάλληλη κάμερα. «Αναμφίβολα η Σόνια Νόρντστρεμ έχει ζήσει μια συναρπαστική ζωή. Έχει αποκτήσει όλα όσα μπορεί να αποκτήσει κανείς... όταν... έχει κατορθώσει ό,τι έχει κατορθώσει εκείνη».

Η Έμα γέλασε ειρωνικά με την προφανή άγνοια της παρουσιάστριας και γέμισε ξανά το ποτήρι της.

«Η σημερινή μέρα είναι πολύ σημαντική για τη Σόνια Νόρντστρεμ», παρενέβη ο συμπαραουσιαστής της. «Κλείνει τα πενήντα, και το βιβλίο γράφτηκε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο».

«Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα έρθει τελικά», ολοκλήρωσε η παρουσιάστρια με ένα υπερβολικό χαμόγελο. «Στο μεταξύ, ας καλωσορίσουμε στο στούντιο τον Πέτερ Ντούε-Έρικσεν».

Στην οθόνη εμφανίστηκε ένας μεγαλόσωμος άντρας γύρω στα πενήντα πέντε, με ένα μικρόφωνο στερεωμένο στο πουκάμισό του που του έπεφτε πολύ στενό.

«Είστε ο παραγωγός του *Μεγάλου Νικητή*, της δημοφιλέστερης εκπομπής που προβάλλει φέτος το κανάλι μας και που σύντομα φτάνει στο τέλος της. Έχουν απομείνει μόνο τέσσερις διαγωνιζόμενοι και απόψε θα αποχωρήσει άλλος ένας».

«Ναι, τώρα το πράγμα αρχίζει να αποκτά πραγματικό ενδιαφέρον».

Η Έμα χαμήλωσε την ένταση της φωνής και έβγαλε το αθλητικό μπουφάν της. Εδώ και καιρό έγραφε σχεδόν καθημερινά για το κόνσεπτ του συγκεκριμένου ριάλιτι και είχε

μπουχτίσει. Δεν υπήρχε καμία πρωτοτυπία σ' αυτή την εκπομπή. Δέκα συμμετέχοντες ήταν κλειδωμένοι σ' ένα σπίτι γεμάτο κάμερες.

Πήρε το κινητό της και αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τηλεφωνήσει στη Νόρντστρεμ, αλλά εγκατέλειψε την ιδέα. Η παλιοσκρόφα δεν θα απαντούσε τόσο νωρίς το πρωί. Εξάλλου, η Έμα είχε ραντεβού με τον εκδότη της Νόρντστρεμ σε μία ώρα.

Έβγαλε τα υπόλοιπα ρούχα της, μπήκε στο μπάνιο και κλείδωσε την πόρτα, παρόλο που ζούσε μόνη της.